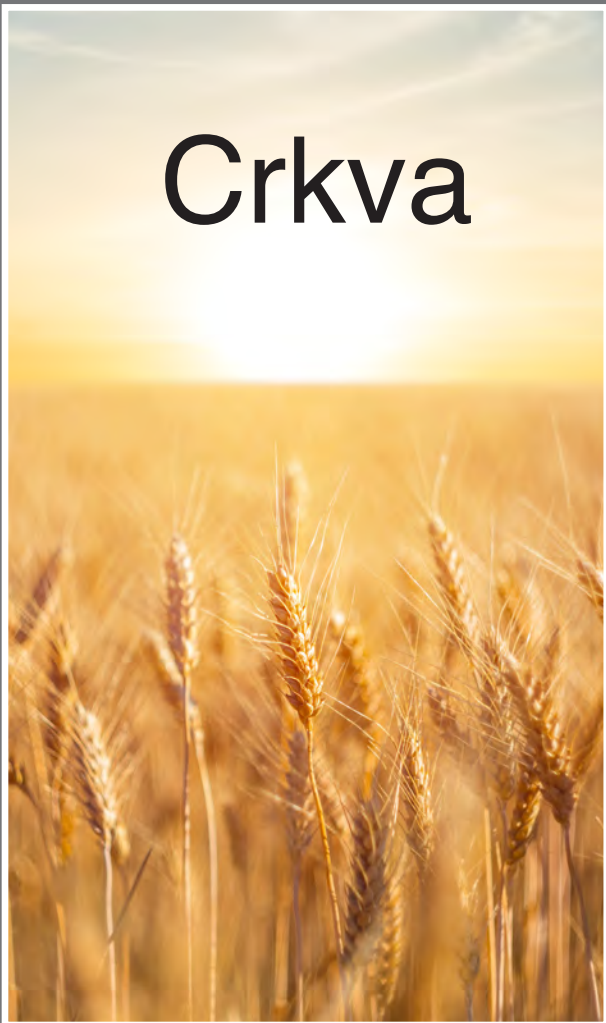

Crkva

CRKVA

„I ja tebi kažem: «Ti si Petar. Na toj hridini sagradit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati.»

Mat. 16:18

Postoje mnoge crkve, koje nose veliku raznolikost imena, i drže se mnogih nijansi vjerovanja u odnosu na Isusova i učenja njegovih apostola. Kada uzmemo u obzir te razlike u gledištu, smatramo da nije nerazumno upitati se što je zapravo crkva, i koji je božanski naum u vezi nje. Postoji li ikakav način da saznamo koja je prava crkva, ili sve denominacijske grupe zajedno sačinjavaju pravu crkvu?

Riječ crkva se ne pojavljuje u Starom Zavjetu, i Isus je bio taj koji ju je prvi upotrijebio u Novom Zavjetu kad je rekao Petru da je „vrata paklena“ neće nadvladati. Ona je

prijevod grčke riječi ekklesija, koja znači „pozivanje van“, ili „izabir.“ Isus je rekao svojim učenicima, „Ja vas izabrah od svijeta.“ (Ivan 15:19) Stoga je crkva u svojoj osnovi grupa ljudi, koja je prihvativši Kristov poziv postala odjeljenom od svijeta.

Crkva nije građevina, premda je riječ crkva korištena da označi mjesto gdje se skupština sastaje. Da se izraz „bogosluzhno sastajalište“ koristio mnogo općenitije da opiše okupljalište skupštine, to bi pomoglo umanjiti neka nerazumijevanja koja prevladavaju po pitanju pravog značaja same riječi crkva.

Tijekom svoje službe Isus je samo tri puta koristio riječ crkva: jednom u napomeni Petru, i dva puta drugom prilikom poučavajući svoje učenike ispravnoj proceduri za rješavanje nesporazuma koji bi se mogli pojaviti među njima. (Mat. 18:17) Sljedeći put kada se ta riječ pojavljuje je u Djelima 2:47, slijedeći izvještaj o tri tisuće duša koje su prihvatile Krista kao rezultat Petrove propovijedi na Dan Pedesetnice. To je jednostavna izjava, koja samo kaže da je „Gospodin danomice pridruživao crkvi one koji se spasavahu.“

U ovoj jednostavnoj činjeničnoj izjavi ima prostora za razmišljanje. Samo na Dan Pedesetnice tri tisuće ljudi postalo je

poistovjećeno sa „Crkvom“ i nakon toga je bilo svakodnevnih dodatnih obraćenika, pa ipak ne postoji izvještaj o bilo kakvoj službi inicijacije. Svi ti obraćenici bili su pripadnici židovskog naroda, i kada su pod uvjerljivom službom apostola shvatili da je Isus - kojeg su njihovi vođe razapeli - bio obećani Mesija, oni su povjerovali u njega i bili su kršteni za oproštenje svojih grijeha.

Ništa jednostavnije od toga! Kasnije, kako se broj učenika povećao, i kako su se sastajali za uzajamno izgrađivanje, te grupe ljudi bile su nazvane „crkvama.“ U Djelima 11:22 čitamo o „crkvi u Jeruzalemu.“ U Rim. 16:5 Pavao proširuje pozdrave na „crkvu koja je u njihovu domu“— to jest, domu Akvile i Priscile.

Iz ovih tekstova učimo da se u tim ranim danima Kršćanstva svaku grupu vjernika, bez obzira na njenu veličinu ili lokaciju, smatralo crkvom. I zaista bila je to crkva, zato što je svaki takav skup vjernika bio sačinjen od onih koji su, Evanđeljem, bili pozvani da se odvoje od svijeta i da slijede Isusove stope.

Te pojedinačne skupine nisu nosile nikakva denominacijska imena, nego su bile identificirane po lokaciji, pa se stoga govorilo o crkvi u Jeruzalemu, crkvi u Filipima, crkvi u Rimu, ili, kao u nekim slučajevima,

crkvi koja je održavala svoje sastanke u domu jednog ili drugog od vjernika.

U drugom i trećem poglavlju Otkrivenja, spomenuto je sedam crkava i identificirane su po gradovima gdje su bile locirane te su im bile poslane posebne poruke. Postoji razlog za vjerovati da su tih sedam crkava na općeniti način bile predstavnicima svih vjernika kroz sva doba—što je druga, šira upotreba riječi crkva kao opisa svih, na svakom mjestu, na koje Gospodin gleda kao na one koji su bili „pozvani iz“ svijeta da služe njemu i njegovoj stvari.

Isus je imao na umu to šire, mnogo općenitije značenje riječi kad je rekao Petru da „vrata paklena“ neće nadvladati crkvu. I Pavao također radi istu primjenu, kada u Efež. 1:22,23, on govori o Kristu kao o „glavi nad svime u crkvi, koja je tijelo njegovo.“ Na taj isti način Pavao ponovno piše o „crkvi Boga živoga, stupu i uporištu istine.“ (1.Tim. 3:15)

U 1.Kor. 12:12,13 Pavao razlaže misao o crkvi da je ona „tijelo“ Kristovo. On kaže, „Jer kao što je tijelo jedno i udove ima mnoge, a svi udovi tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo, tako i Krist. Jer jednim Duhom mi se svi krstimo u jedno tijelo, bili Židovi ili neznabošci, ili robovi ili slobodni; i svi se jednim Duhom napojismo.“

KAKO SE PRIKLJUČITI

Kako se netko priključuje crkvi—to jest, crkvi koju su uspostavili Isus i apostoli? Djela 2:47 glase, „A Gospodin je danomice pridruživao crkvi one koji se spasavahu.“ To pokazuje da postajanje članom Gospodinove crkve ovisi o njemu. Mi vjerujemo da će to zaključiti sav kršćanski puk. Međutim, kako Gospodin dodaje članove svojoj crkvi, i koje kvalifikacije netko mora posjedovati da bi bio prepoznat od Gospodina kao onaj koji pripada njegovoj crkvi?

Ukratko, Sveto Pismo ukazuje na korake pristupa crkvi kao, prije svega, pokajničko priznanje činjenice da smo mi članovi od grijeha proklete i umiruće rase, i da kao takvi ne možemo stajati pred Gospodinom u našoj vlastitoj pravednosti. (Marko 2:17; Djela 26:20) Sljedeće je prihvaćanje Isusa Krista kao našeg osobnog Otkupitelja i Spasitelja, shvaćajući da jedino kroz zaslugu njegove prolivene krvi mi možemo biti prihvatljivi Bogu. (Djela 13:38,39; 16:31; Rim. 3:22; 5:1)

Tada smo na temelju našeg pouzdanja u zaslugu prolivene krvi Otkupitelja, pozvani da se predstavimo u bezrezervnoj odanosti da vršimo volju Božju. Mi možemo o tome govoriti kao o našem posvećenju Bogu. I naglasimo da se tu radi o posvećenju Bogu,

ne čovjeku, niti organizaciji ljudi. (Rim. 12:1,2)

Sveto Pismo je vrlo određeno kada se radi o tome što posvećenje zapravo znači u našim životima. Isus je rekao, "Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom." (Mat. 16:24) Odreći se sebe ne znači samo odustat i od nekog sitnog užitka ili zadovoljstva na neko kraće vrijeme, ili čak i za sva vremena. Umjesto toga, to je kao što i sam izraz podrazumijeva, potpuno odricanje od sebe. To je ista riječ koja je bila korištena pri Petrovom odricanju od Krista—kada je rekao kako on uopće ne poznaje Krista. Stoga odreći se sebe znači uskratiti si pravo na svoju vlastitu volju. Mi se odričemo svoje volje i prihvaćamo umjesto toga volju Božju kako je izražena kroz Krista i njegovu Riječ.

I što je božja volja za one koji se, prihvaćajući Isusov poziv, odriču sebe? Izražena je u njegovom daljnjem pozivu, „neka uzme svoj križ i neka ide za mnom.“ Isus je koristio simboliku nošenja križa da označi odlaženje u smrt. Kad je Isus objavio taj poziv, on sam je polagao svoj život na žrtvu. Njegova je žrtva bila dovršena na Kalvariji kada je povikao, „Svršeno je!“ (Ivan 19:30)

Ti koji prihvaćaju Kristov poziv da uzmu svoj križ i slijede ga, slično tome polažu

svoje živote u samopožrtvovnoj službi. Oni nisu svi doslovno razapeti, premda su na početku doba neki i bili. Mnogi su pretrpjeli mučeništvo na druge načine. U slučaju svakog Gospodarevog sljedbenika, mora biti prisutna volja da se služi i trpi bez obzira na posljedice. Pavao je slijeđenje Isusovih stopa opisao kao „sedinjenje u sličnost njegove smrti.“ (Rim. 6:5) Prije nego smo došli Kristu, bili smo mrtvi u prijestupima i grijesima. Međutim kroz poslušnu vjeru u zaslugu njegove prolivene krvi mi smo bili oslobođeni Adamske osude. Ipak mi umiremo, ne kao grešnici, nego kao su-žrtvovatelji s Isusom. Pavao je izrazio važnu misao kada je napisao, „Zaklinjem vas dakle, braćo, milosrđem Božjim, da prikazete tjelesa svoja za žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; tako da vaša služba Božja bude duhovna.“ (Rim. 12:1)

KRŠTENI U KRISTU

U Rimljanima 6:3 Pavao je napisao: „Ili zar ne znate, da smo svi mi, koji smo kršteni u Kristu Isusu, u smrt njegovu kršteni? S njim smo dakle pokopani krštenjem u smrt, da kao što uskrsnu Krist od mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo.“ Krštenje na koje se ovdje ukazuje nije u vodi, nego u Kristu, i u njegovoj smrti.

Riječ krštenje u Novom Zavjetu je prevedena sa grčke riječi koja znači „pokopati“ ili „uroniti.“ Naše krštenje u Krista je pokapanje naše volje u njegovu volju. To je krštenje u smrt jer je božanska volja da mi umremo s njim.

U Otkr. 20:4 ta je misao simbolizirana korištenjem riječi „obezglavljeni.“ Tu čitamo o onima koji su „obezglavljeni zbog svjedočanstva Isusova i zbog riječi Božje.“ To se ne odnosi na doslovno obezglavljivanje, nego na odricanje od svoje volje, koja je predstavljena sa glavom, i prihvaćanje Krista kao naše Glave.

Pavao dalje obrazlaže o tome, govoreći, „Jer jednim Duhom mi se svi krstimo u jedno tijelo.“ (1.Kor. 12:13) Pod utjecajem Svetog Duha, kroz Riječ istine, mi smo privučeni Gospodinu, i vođeni njegovom ljubavi da se predstavimo u potpuno posvećenje njemu. Budući to posvećenje znači odricanje od naše volje i prihvaćanje volje Božje u Kristu, on tako postaje naša Glava, i mi postajemo članovima crkve, koja je njegovo tijelo.

Tako vidimo kako je Bog taj, koji snagom svog Duha, dodaje članove crkvi Kristovoj. Naš dio u tome kao pojedinaca je da se podložimo utjecaju njegovog Duha, i poduzmemo korake na koje božanska Riječ

ukazuje; to jest, korake pokajanja, prihvatanja Krista, i predstavljanja sebe u potpuno posvećenje da vršimo Gospodinovu volju.

Možemo li znati, nakon što smo napravili te korake, je li nas Gospodin prihvatio ili nije i je li nas zaista prepoznao kao probne članove crkve, tijela Kristovog? Mi vjerujemo da možemo. Pavao je u tekstu kojeg smo već citirali rekao, da nakon što smo bili „S njim... dakle pokopani krštenjem u smrt, da kao što uskrsnu Krist od mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo.“ (Rim. 6:4) Da li mi radosno „u novom životu hodimo“?

Pavao je također napisao, „Ako je dakle tko u Kristu, to je on novo stvorenje, to je staro prošlo, gle, sve je novo postalo.“ (2.Kor. 5:17) Da li je „staro“ koje pripada prošlim vremenima u našem životu prošlo, u smislu da više ne predstavlja nikakvu privlačnost za nas? Da li pronalazimo najveće radosti u „novim“ stvarima Gospodinovim—našem novom pozivu božanske službe; našim novim nadama, novim ciljevima, novim ambicijama?

Poduzevši ovaj korak potpunog posvećenja Gospodinu, naši nas prijašnji prijatelji i rođaci neće razumijeti; u nekim bi nas slučajevima čak mogli i progoniti. No, u

svakom slučaju, oni neće naći u nama isti stupanj bliskosti, jer oni neće biti u skladu s našim novim načinom života. Nije da ćemo ih mi išta manje voljeti, niti prestati činiti za njih sve što možemo, već se jednostavno putevi svijeta i putevi posvećenog Božjeg naroda mimoilaze. Imamo li to iskustvo?

Pavao je ponovno napisao, „Nego kao što je pisano: „Što oko nije vidjelo, ni uho nije čulo, ni u srce čovječje nije unišlo, to je pripremio Bog onima, koji ga ljube“; A nama je Bog objavio Duhom svojim; jer Duh sve ispituje, i dubine Božje.“ (1.Kor. 2:9,10)

Da li nas Gospodin iz dana u dan vodi k dubljem cijenjenju čudesnih istina sadržanih u njegovoj Riječi? Dok nastojimo još bolje upoznati i vršiti njegovu volju, jesu li nam mnogo jasnije „dubine“ njegove Riječi, a koje se odnose na naš poziv u Kristu Isusu? Ako da, mi tada imamo taj dodatni dokaz da nas je on prihvatio i da nas vodi stazom pravednosti.

Sam Isus nam daje vrlo jasno jamstvo našeg položaja pred Gospodinom. On kao prvo objavljuje da nitko ne može doći k njemu ako ga nije privukao njegov Nebeski Otac. (Ivan 6:44) Zatim on kaže da one koji mu dođu on „neće izbaciti van.“ (Ivan 6:37) Treba li nam drugo jamstvo osim ovoga?

Da, naše radovanje u duhovnim stvarima

novog životnog puta kojim hodimo; naš gubitak zanimanja za prošle stvari tijela i svijeta; mjera krivog shvaćanja, a možda čak i progona od svijeta; povećanje našeg cijenjenja duhovnih stvari, posebno onih koje se odnose na naš nebeski poziv—sve su to dokazi da je Gospodin prihvatio naše posvećenje, i da smo mi zapravo bili „kršteni“ u „crkvu,“ tijelo Kristovo.

KRŠTENJE U VODI

Prirodno se javlja pitanje o krštenju u vodi, i s pravom, jer sam Isus je bio kršten—pokošan—u vodu, a mi slijedimo njegove stope. Koja je svrha krštenja u vodi? Ivan je krstio za oproštenje grijeha, i nije mogao razumijeti zašto je Isus zahtijevao krštenje, jer on je znao da Isus nije bio grešnik, nego umjesto toga, da je on bio Svet i Prav.

Međutim Isus nije bio kršten za oproštenje grijeha. Tražeći od Ivana da ga krsti, on je jednostavno rekao, „Dopusti sada: tako nam odgovara ispuniti svu pravednost .` Tada, on mu dopusti učiniti.“ (Mat. 3:15) Mi slijedimo Isusov primjer kod našeg krštenja u vodi. Njemu je to bio simbol njegovog saveza da umre, i njegove nade da će biti podignut iz mrtvih.

I kako prikladno krštenje u vodi oslikava te dvije misli! Kada je netko spušten u vodu od

uronitelja, on postaje bespomoćan u njegovim rukama, i ostao bi pokopan, kao u smrti, osim ako nije podignut iz vode. Tako i u našem posvećenju, mi se predajemo na smrt s Kristom, nadahnuti obećanjima Božjim da ćemo biti podignuti u uskrsnuću, kao što je i Isus bio, te da ćemo biti povezani s njim u velikom budućem djelu njegovog kraljevstva.

Krštenje u vodi je stoga prekrasan simbol našeg pravog krštenja u Kristu. Da li je ono neophodno? Ne u smislu da je ono sveti sakrament spasenja. Nego budući da su se oni koji ispunjavaju pravo za krštenje u vodi odrekli svoje vlastite volje, i da su se zavjetovali da će vršiti Gospodinovu volju, oni će shvatiti da je to dio Gospodinove volje za njih, i rado će tome udovoljiti. Bilo kakav drugi stav bi ukazivao na nešto manje od sveobuhvatne ljubavi za volju Božju.

ORGANIZACIJA CRKVE

Sveto Pismo ne ukazuje na to da su različite grupe pozvanih u tim ranim godinama Kršćanstva imale ikakve razrađene organizacijske pripreme, niti Biblija naučava da je to Bog bio osmislio za crkvu kao cjelinu. Ipak, učenici u to vrijeme nisu bili bez ikakve organizacije. Njihovi sastanci nisu bili bez reda, i različite prednosti

službe bile su dodijeljene različitim pojedincima već prema njihovim sposobnostima.

U Ranoj Crkvenoj organizaciji, Isus je bio univerzalno prepoznat kao Glava. To je bilo u skladu s Isusovim vlastitim uputama njegovim učenicima kada je rekao, „Ali vi se ne zovite učiteljima, jer je jedan vaš učitelj, a vi ste svi braća!“ (Mat. 23:8) Pavao je napisao, „kao što je Krist glava Crkvi, on Spasitelj njenog tijela.“ (Efež. 5:23) U 1.Kor. 11:3 on predstavlja istu misao, govoreći da, „svakomu je mužu glava Krist,..., a glava Kristu Bog.“ Isus nije samo Glava svoje crkve—on je također i njen temelj. „Jer nitko ne može postaviti drugoga temelja osim onoga koji je postavljen, a taj je Isus Krist.“ (1.Kor. 3:11) U Efež. 2:19,20 na crkvu se ukazuje kao na „kućanstvo Božje,“ i objavljeno je da je ona „Nazidana na temelju apostola i proroka, a ugaoni je kamen sam Krist Isus.“

Apostol Petar je napisao, „Zato stoji u Pismu: Evo stavljam na Sionu kamen ugaoni, izabrani, dragocjeni, i tko vjeruje u njega, neće se posramiti.“ (1.Pet. 2:6) Petrova potvrda da je Isus glavni kamen ugaoni u Sionu, crkvi, je posebno značajna s obzirom na krivo razumijevanje koje je bilo vezano za Isusovu izjavu, „Ti si Petar.

Na toj hridini sagradit ću Crkvu svoju.“
(Mat. 16:18)

Ova tvrdnja je bila pogrešno konstruirana te se činilo da znači da je Petar „stijena“ na kojoj je crkva Kristova trebala biti izgrađena. Međutim odmah se može vidjeti da je to tumačenje pogrešno kada vidimo da je Isus koristio dvije različite grčke riječi u toj izjavi. Kada je on rekao, „Ti si Petar,“ grčka riječ prevedena sa Petar je petros, a znači „komad stijene.“ Međutim kada je rekao, „Na toj hridini sagradit ću Crkvu svoju“ on je koristio grčku riječ petra, koja znači „masivna stijena,“ poput velikog i moćnog kamena.

Petar je bio upravo rekao Isusu, „Ti si Krist, Sin Boga živoga.“ (Mat. 16:16) Isus je bio zadovoljan tim priznanjem. Mi možemo parafrazirati njegov odgovor Petru da bismo došli do još jasnijeg značenja: „Petre, tvoje ime znači da si ti jedan mali komad stijene, oblutak, međutim u usporedbi sa značenjem tvog imena, velika činjenica mog Mesijanstva, i da sam ja Sin Božji, je poput velikog komada stijene, velike stijene, i crkva će biti izgrađena na meni kao na temelju.“

DVANAEST APOSTOLA

U Božanskoj pripremi cijela crkva je, od

Pedesetnice pa do kraja doba, trebala biti posluživana od dvanaest apostola posebno imenovanih od Boga. Isus je upravo u skladu s time izabrao dvanaest muškaraca da budu povezani s njime tijekom njegove službe kako bi mogli primiti od njega osobnu nauku. To su bili Petar, Andrija, Jakov, Ivan, Filip, Bartolomej, Toma, Matej, Jakov sin Alfejev, Tadej, Šimun, i Juda (Mat. 10:2-4)

Juda se, kao što znamo, pokazao nevjernim, i Sveto Pismo ukazuje na to da je Gospodin izabrao Pavla da zauzme njegovo mjesto. Djela 1:23-26 nas obavještavaju o nastojanju kojeg su napravila dvanaestorica da izaberu nekoga na Judino mjesto. Oni su se odlučili za Matiju. Međutim, to je bilo napravljeno prije negoli su primili Sveti Duh, i ne postoji dokaz da je Gospodin odao čast njihovom izboru. Matijino ime se nakon toga ne spominje.

Riječ apostol jednostavno znači „onaj koji je poslan,” ili „izaslanik,” ambasador Evanđelja. Sa ovog šireg stajališta svaki Kršćanin je apostol, jer mi smo svi Kristovi izaslanici. Ustvari, riječ je korištena u Bibliji u odnosu na druge a ne samo na dvanaest apostola, međutim to ne znači da oni zauzimaju isti viši položaj autoriteta u crkvi poput onog datog božanskim imenovanjem onima koji su bili posebno izabrani od

Gospodina.

U Ivanu 17:12 Isus ukazuje na te božanski imenovane kao na one koje mu je podario njegov Nebeski Otac. Ti posebni apostoli nisu izabrali jedan drugog na taj položaj, pa stoga nisu imali autoritet izabrati Matiju da zauzme Judino mjesto. Baš kao što je Gospodin izabrao druge, tako je u svoje vrijeme i na svoj način on izabrao Pavla, i dao mu autoritet kao jednom od dvanaest apostola.

Tih dvanaest apostola bili su više nego samo propovjednici Evanđelja. Oni su bili čudesno nadahnuti Svetim Duhom, koji im je omogućio da govore i pišu istine Evanđelja s autoritetom i točnošću. Njihova je riječ bila, i još uvijek jest, zakon svakom Kršćaninu. Upravo zbog tog položaja autoriteta kojeg oni zauzimaju u organizaciji crkve potpuna je crkva—u usporedbi s gradom—prikazana s dvanaest kamena temeljaca i na tim su kamenovima bila zapisana imena „dvanaestorice apostola Jaganjčevih.“ (Otkr. 21:14)

DRUGI SLUGE

U Efež. 4:11 Apostol Pavao nas obavještava da se Gospodin pobrinuo za druge sluge u crkvi; da se uz apostole pobrinuo i za proroke, evanđeliste, pastore i učitelje. Petar govori o Starozavjetnim piscima kao o

Božjim „svetim prorocima.“ (2.Pet. 3:2) Oni su pisali kako su bili potaknuti Svetim Duhom; stoga Kršćanin uzima njihovu riječ, kao i onu od apostola kao autoritativnu. (2.Pet. 1:21) Međutim kada Pavao govori o „prorocima“ kao slugama u crkvi, on koristi termin u mnogo širem smislu, primjenjujući ga na javne tumače Evanđelja.

Ti proroci, evanđelisti, pastori i učitelji, su svi neophodni sluge u crkvi, međutim nisu nadahnuti kao što su to bili dvanaest apostola. A niti su imenovani na isti čudesan način kao što su bili apostoli; Pavao je uputio Tita da „postavi“ starješine u svakom gradu. (Titu 1:5)

Izraz u Novom Zavjetu, „polaganje ruku“, je u skladu s grčkim tekstom mnogo pravilnije, pružanje ruke, kao kod glasanja. Iz toga jasno proizlazi da su apostolskim autoritetom manji sluge crkve bili imenovani, ili izabrani, od skupštine u kojoj su služili.

Stoga, iako je Isus Glava nad cijelom crkvom, od Pedesetnice pa kroz cijelo doba, svi su drugi sluge bili izabrani od same braće, već prema potrebi, i gdje su bile prilike da služe.

Biblijski pojam, „starješina“ primjenjuje se općenito na sve koji služe crkvi na liniji duhovnog. Pastor, učitelj, evanđelist ili

prorok mogu doći pod općeniti naziv „starješina.“ Grčka riječ presbuteros, s koje je prevedena, označava onoga koji je zreo. U crkvi bi opisivala nekog tko je prepoznat kao zdrav u vjeri i duhovno zreo u iskustvu.

Riječ „biskup“ je također korištena u Novom Zavjetu, i primijenjena na sluge koje je crkva izabrala. Grčka riječ episkopos, s koje je prevedena, znači „nadzornik“ ili „nadglednik.“ Svi su starješine u pravilu, u skladu sa sposobnostima i mogućnostima, nadglednici u crkvi; jer je njihova dužnost da bdiju nad stadom Božjim i da se brinu za njegove potrebe, osobito na liniji duhovnog.

Riječ „đakon“ pojavljuje se nekoliko puta povezano s pripremama Rane Crkve. Ona je prijevod Grčke riječi diakonos, koja znači „obavljati poslove“ ili dati pomoć. Naznaka je da su đakoni bili imenovani da pomognu s materijalnim pripremama crkve. Prvi od tih koji su bili imenovani bili su u crkvi u Jeruzalemu. Vidi Djela 6:2-4.

Biblijske preduvjete za one koji s pravom mogu biti izabrani od skupštine da služe kao starješine, biskupi ili đakoni je iznio Apostol Pavao u 1.Tim. 3:1-13. U tim predvjetima, izraz „sposoban poučavati“ podrazumijeva ispravno razumijevanje istine božanskog plana kako je naučavana u

Bibliji. Bilo koja grupa posvećene braće, velika ili mala, koja ima braću koji zadovoljavaju te uvjete, ovlaštena je Svetim Pismom biti izabrana za te službe. Kad je to učinjeno, ta su imenovanja priznata od Gospodina.

Biblija jasno pokazuje da nijedna grupa Kršćana ne treba čekati na matičnu crkvu za autoritet da izabere sluge, drži sastanke, i izvršava djelo Gospodinovo u svojoj zajednici. Niti skupštine trebaju biti velike da pokazuju svoju slobodu po tim pitanjima. Biblijski izvještaj govori o tome da su mnoge crkve, ili grupe Kršćana, u apostolskim vremenima bile organizirane u domovima vjernika, koji su održavali svoje redovne sastanke u tim domovima.

Isto se čini i danas. I sada, kao i u prošlosti, Gospodin bogato blagoslivlja one koji nalaze druge s kojima mogu surađivati kao grupa—ili, unutar biblijskog značenja, kao crkva. Oni mogu odabrati svoje sluge jednostavnim podizanjem ruke, nije potrebna nikakva knjiga o članstvu, niti je takvo što ovlašteno Svetim Pismom.

Nema puno informacija u Svetom Pismu da naznače prirodu sastanaka koje su različite grupe održavale u Ranoj Crkvi. Zasigurno su apostoli, i drugi povremeno, držali predavanja. Međutim, može se održati korisne sastanke i ako nema nikoga tko bi

bio osposobljen da drži propovijed. Sas-tanci za proučavanje Biblije na kojima svi prisutni imaju priliku izraziti svoje misli ili postavljati pitanja vrlo su korisni. Starješina, ako je netko izabran u tom svojstvu, može služiti tako da vodi taj studij. Molitveni i sas-tanci za svjedočanstva su također duhovno korisni onima koji ozbiljno nastoje upoznati i vršiti Božju volju. Dawn Bible Students Association, East Rutherford, New Jersey, će rado pružiti bilo kakvu podršku onima koji možda trebaju pomoć u započinjanju sas-tanaka takve vrste. Mi možda poznajemo i neke ljude u vašem području koji bi se rado-vali sudjelovati u takvoj pripremi.

ZADATAK CRKVE

Sadašnji zadatak crkve je usavršavanje svetih za buduće djelo službe, da razviju u sebi milosti kršćanskog karaktera, i da budu Božji svjedoci svijetu što se tiče Kristovog kraljevstva blagoslova koje je sada vrlo blizu. Također postoji i slavno buduće djelo za koje je crkva sada pripremana!

Isus je rekao Petru, „i na ovoj stijeni sagra-dit ću crkvu svoju.“ (Mat. 16:18) Ono što je „građeno,“ u svoje vrijeme dostiže pot-punost. Bog nije zamislio da građenje crkve traje do unedogled. Dakle nije riječ o tome da će svi koji će ikada postići spasenje kroz

Krista postati članovima crkve. Samo značenje riječi „pozivanje iz,” je suprotno tom konceptu Božjeg nauma kroz crkvu. Crkva je pozvana iz svijeta. Nije Božji plan dovesti svijet u crkvu.

„Ti si Krist,” posvjedočio je Petar, „Sin Boga živoga.” Ovaj izraz poistovjećuje Isusa sa mesijanskim obećanjima Starog Zavjeta, i ukazuje na to da je Petar ispravno prepoznao u Isusu onoga koga je Bog poslao da ispuni ta obećanja. Da bi se jasno vidjelo božansku namjeru u vezi s crkvom, neophodno je zadržati na umu Starozavjetna obećanja po pitanju Krista; jer je crkva bila pozvana iz svijeta da bude povezana s njim u ispunjenju tih obećanja.

Bog je rekao Abrahamu, „I potomstvom tvojim blagoslivljat će se svi narodi zemaljski.” (1.Moj. 12:3; 22:18) U Gal. 3:16 Pavao nas obavještava da je to obećano „potomstvo” Krist. Međutim, Pavao nam daje dodatnu informaciju što se tiče obećanog potomstva. U recima 27 i 29 čitamo, „Jer svi vi koji ste se krstili da budete u zajedništvu s Kristom, Kristom ste se zaodjenuli...A ako ste Kristovi, onda ste potomstvo Abrahamovo, nasljednici po obećanju.” Ovdje je nepogrešivi dokaz da su oni koji su kroz puno posvećenje da vrše Božju volju, postali članovima crkve koja je tijelo Kristovo,

dio obećanog potomstva kroz koje svi zemaljski narodi trebaju biti blagoslovljeni.

To znači da umjesto da je punina Božje namjere prema djeci ljudskoj bila predstavljena u uspostavljanju crkve, to je samo početak njegovog plana da blagoslovi čovječanstvo. U Jakovu 1:18 nam je rečeno da je crkva „prvina među njegovim stvorenjima.“ Ovaj je izraz također korišten u Otkr. 14:4 i primijenjen na one koji su povezani sa „Janjetom“ na simboličnoj Gori Sion.

U 15 poglavlju 1.Korinćanima, Pavao vrlo jasno ističe da nada za život, crkvu i za svijet ovisi o uskrsnuću mrtvih. „Ako nema uskrsnuća mrtvih,“ tvrdi on „Onda i oni koji usnuše u Kristu, propadoše.“ (reci 13 i 18) Ali on nam daje jamstvo uskrsnuća, govoreći, „Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni.“ (redak 22)

Pavao zatim pokazuje da treba biti red ili slijed u uskrsnuću: „ali, svaki u svom redu: najprije prvine, Krist, potom oni koji pripadaju Kristu, od njegova dolaska.“ (redak 23) Prvine na koje se ovdje ukazuje uključuju crkvu, jer kao što Jakov objašnjava, mi smo „prvine među stvorenjima njegovim.“

Međutim „potom“ (1.Kor. 15:23) drugi trebaju biti uskrsnuti. Tko su oni? Pavao objašnjava da su to oni koji „pripadaju

Kristu, od njegova dolaska.“ Ovo je neispravan prijevod; ispravan prijevod grčkog teksta bi bio, „svi koji postanu Kristovi tijekom njegove prisutnosti.“ To je ukazivanje na njegovo tisućgodišnje kraljevstvo, kada će Krist i njegova crkva vladati u svrhu uništavanja grijeha i smrti, i davanja prilike svima da prihvate dar života omogućen njegovom prolivenom krvlju. To je pokazano Pavlovom sljedećom izjavom:

„potom, doći će svršetak, kad on vrati svoje kraljevstvo Bogu Ocu, nakon što bude uništio svaku vlast, svaku silu. Jer, treba on zavladati, sve dok on ne bude njemu pod njegove noge stavio neprijatelje njegove. Posljednji neprijatelj koji će biti uništen jest smrt.“ (reci 24-26)

Da, to je velika i konačna Božja namjera koja treba biti ostvarena kroz Krista i crkvu—„naknadni“ blagoslov koji će dostići cijelo čovječanstvo kada će građenje crkve biti završeno.

NEBESKA I ZEMALJSKA

U svojoj lekciji o uskrsnuću Pavao otkriva da će neki primiti nebeska tijela, a neki ljudska ili zemaljska tijela, odlučujući faktor u svakom slučaju je bila vrsta sjemena „golog zrna,“ koja je posijana. (reci 37,39)

Onima koji su kroz potpuno posvećenje

da vrše Božju volju bili pokopani s Kristom u žrtvenu smrt, i kroz preostale godine svog života „hodili u novosti života,” bit će data nebeska tijela. Ona su bila pripremljena za to tijekom njihovog zemaljskog putovanja dok nastoje „misliti o onome što je gore.” Njihove su nade nebeske. Kroz vjeru oni su već sjeli s Kristom „na nebeskim mjestima,” dok su još ovdje na zemlji težeći za njihovim nebeskim ciljem; oni su prema tome duhovno sjeme. U uskrsnuću oni će primiti nebesko tijelo kao nagradu.

Međutim, velika većina ljudi nije zainteresirana za duhovne stvari. To ne znači nužno da su zli. Većina njih nije. Oni vole dobre stvari zemlje zato jer su stvoreni kao ljudska, zemaljska bića, i Bog ih ne osuđuje zbog njihovog nedostatka težnje prema nebeskim stvarima. U samoj je prirodi stvari da su oni zemaljsko sjeme, i kao rezultat biti će podignuti iz mrtvih kao ljudska bića.

Međutim govoreći o uskrsnuću crkve, opisanom u Otkr. 20:6 kao „prvo uskrsnuće,” Pavao objašnjava, „sije se u raspadljivosti, uskršava u neraspadljivosti; sije se u sramoti, uskršava u slavi; sije se u slabosti, uskršava u snazi; sije se tijelo naravno, uskršava tijelo duhovno.” (1.Kor. 15:42-44)

Pavao na to dodaje, „Ako ima tijelo naravno, ima i duhovno.” Drugim riječima, on bi

htio da razumijemo da opisujući promjenu prirode koju će doživjeti oni koji imaju udjela u prvom uskrsnuću, on ne podrazumijeva da su oni jedini koji trebaju biti podignuti iz mrtvih, jer cijelo čovječanstvo treba biti uskrsnuto, samo što će oni primiti prirodna tijela.

Pavao nastavlja svoju lekciju, govoreći, „Prvi je čovjek od zemlje, zemljan; drugi čovjek - s neba. Kakav je zemljani [oni koji umiru sa ljudskim nadama i željama] takvi su i zemljani [o uskrsnuću], a kakav je nebeski [oni koji sada misle o onome što je gore] takvi su i nebeski [o uskrsnuću].“ (reci 47-49)

Pavao zaključuje ovu lekciju o uskrsnuću, govoreći, „Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se obistiniti riječ napisana: Pobjeda iskapi smrt. Gdje je, smrti, pobjeda tvoja? Gdje je, smrti, žalac tvoj?“ (reci 53-55)

Pavao tako u nekoliko riječi predstavlja i nadu za crkvu i nadu za svijet. Nada uskrsnuća crkve je „slava, čast i neraspadljivost.“ (Rim. 2:7) Nijedno ljudsko biće po prirodi ne posjeduje besmrtnost. To je nagrada dana onima koji vjerno slijede

Kristove stope sve do u smrt. U Otkr. 2:10 čitamo, „Budi vjeran sve do smrti i ja ću ti dati krunu života.“

Pozivanje i priprema za ostvarenje te slavne nade u „prvom uskrsnuću“ bilo je Božje djelo kroz Sveti Duh tijekom sadašnjeg doba. Međutim Pavao objašnjava da „kad“ se to ostvari, i posljednji član Kristovog tijela uđe u slavu, „tada“ će biti vrijeme za ispunjenje tih slavnih obećanja iz Starog Zavjeta glede uništenja smrti-- Gdje je, smrti, pobjeda tvoja? Gdje je, smrti, žalac tvoj?

To je citat iz Izaije 25:8, i Hošee 13:14. Oba nam teksta jamče božansku namjeru da uništi čovjekovog najvećeg neprijatelja, Smrt, i grob—ili šeol, u Starom Zavjetu, i had, u Novom Zavjetu—hebrejska i grčka riječ za pakao. Isus je ukazao na to isto slavno dovršenje božanske namjere u odnosu na ljudsku rasu, kada je rekao da vrata pakla ne mogu nadvladati crkvu.

Kakvo prekrasno jamstvo! Tijekom cijele vladavine grijeha i smrti, pakao, koji je grob, nastavio je potraživati svoje žrtve. Međutim u Otkr. 1:18 Isus nam kaže da on ima „ključeve od pakla.“ On je kupio te ključeve—to jest, pravo da otključa vrata pakla—svojom vlastitom smrću kao čovjekov Otkupitelj. Kada će njegova crkva biti

potpuno izgrađena, ona će biti povezana s njim u davanju obećanih blagoslova života čovječanstvu.

Činjenica da u međuvremenu toliki mnogi milijuni nastavljaju ići u smrt, u Biblijski pakao, neće ih lišiti tih blagoslova. Vrata pakla nisu nadvladala Krista i neće nadvladati njegovu crkvu; jer božanskom moći ona će se širom otvoriti i svi zatočnici Smrti biti će oslobođeni!

To, dakle, treba biti buduće djelo crkve. I kakvo li će slavno djelo to biti! Kakav bi to poticaj sada trebao biti za dokazati se vjernima Gospodinu. Možda još tek učite o ovoj slavnoj Božjoj namjeri kroz Krista i crkvu. Ako ste stekli određene spoznaje o ovoj tematici ali još niste postali Kršćaninom, predlažemo vam da dobro razmotrite korake pokajanja, vjerovanja, i posvećenja kako smo ih ovdje biblijski iznijeli; i pouzdajući se u snagu Gospodinovu, i cijeneći izobilnu milost, predate se njemu i njegovoj stvari.

Ne postoji veći mir ili radost koju itko može iskusiti od one koja rezultira jedinstvom s Gospodinom, i življenjem života u potpunoj odanosti njemu. Postoje kušnje, naravno, ali kao što nas Pavao podsjeća, one su u stvarnosti „trenutne nevolje,” koje traju samo „trenutak” u usporedbi sa sve

„većom vječnom slavom“ koju je Gospodin obećao. (2.Kor. 4:17,18)

Uistinu je blagoslovljena prednost biti među „pozvanima“— biti unutar crkve — posebice u sadašnje vrijeme, jer Gospodin uistinu blagoslivlja svoj narod, posebno otkrivajući im ljepote svog plana spasenja. I koliko smo zahvalni na tome što će kroz Krista i njegovu crkvu cijeli svijet imati priliku radovati se u blagoslovima koje je Gospodin osmislio za njih—blagoslovima „obnove,“ kako ih je Petar opisao, „kao što je Bog od početka navijestio na usta svetih proroka svojih.“ (Djela 3:19-21)

S obzirom na Božji skladni i pun ljubavi plan spasenja i za crkvu i za svijet, neke od ljepota koje su nam već bile otkrivene kroz njegovu Riječ, mi možemo dobro razumijeti osjećaje velikog Apostola Pavla kad je napisao:

„O dubino bogatstva, i mudrosti, i spoznanja Božjega! Kako li su nedokučivi sudovi i neistraživi [potpuno] putovi njegovi! Doista, tko spozna misao Gospodnju, tko li mu bi savjetnikom? Ili: tko ga darom preteče da bi mu se uzvratiti moralo? Jer sve je od njega i po njemu i za njega! Njemu slava u vjekove! Amen.“ (Rim. 11:33-36)